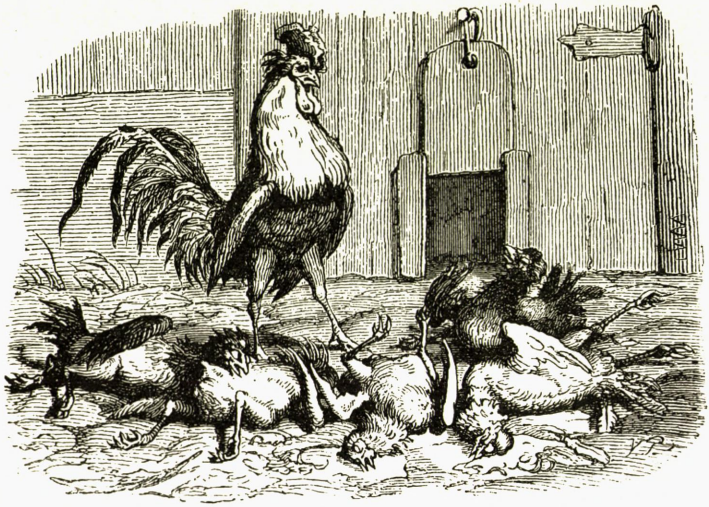

Det er ganske vist!

»Det er en frygtelig Historie!« sagde en Høne, og det omme i den Kant af Byen, hvor Historien ikke var passeret. »Det er en frygtelig Historie i Hønsehuset! jeg tør ikke sove alene i Nat! det er godt, at vi ere mange sammen paa Hjalet!« — Og saa fortalte hun, saa at Fjerene rejste sig paa de andre Høns, og Hanen lod Kammen falde. Det er ganske vist!

Men vi ville begynde med Begyndelsen, og den var i den anden Kant af Byen i et Hønsehus. Solen gik ned, og Hønsene fløj op; en af dem, hun var hvidfjeret og lavbenet, lagde sine reglementerede Æg og var, som Høne, respektabel i alle Maader; idet hun kom til Hjals, pillede hun sig med Næbbet, og saa faldt der en lille Fjer af hende.

»Der gik den!« sagde hun, »jo mere jeg piller mig, des dejligere bliver jeg nok!« Og det var nu sagt i Munterhed, for hun var det muntre Sind mellem de Høns, i øvrigt, som sagt, meget respektabel; og saa sov hun.

Mørkt var der rundt om, Høne sad ved Høne, og den, som sad hende nærmest, sov ikke; hun hørte, og hun hørte ikke, som man jo skal i denne Verden for at leve i sin gode Rolighed; men sin anden Naboerske maatte hun dog sige det: »Hørte du, hvad her blev sagt? Jeg nævner ingen, men der er en Høne, som vil plukke sig for at se godt ud; var jeg Hane, jeg vilde foragte hende.«

Og lige oven over Hønsene sad Uglen med Uglemand og Uglebørn; de havde skarpe Øren i den Familie, de hørte hvert Ord, som Nabohønen sagde, og de rullede med Øjnene, og Uglemor viftede sig med Vingerne: »Hør bare ikke efter, men I hørte sagtens hvad der blev sagt? Jeg hørte det med mine egne Øren, og man skal høre meget, før de falde af! Der er en af Hønsene, som i den Grad har glemt, hvad der skikker sig en Høne, at hun sidder og piller alle Fjerene af sig og lader Hanen se paa det.«

»*Prenez garde aux enfants!*« sagde Uglefar, »det er ikke noget for Børnene!«

»Jeg vil dog fortælle Genbo-Ugle det! det er saadan en agtværdig Ugle i Omgang!« og saa fløj Mutter.

»Hu-hu! uhuh!« tudede de begge to og det lige ned i Genboens Dueslag til Duerne. »Har I hørt det, har I hørt det! uhuh! der er en Høne, som har plukket alle Fjerene af sig for Hanens Skyld! hun fryser ihjel, om hun ikke er det, uhuh!«

»Hvor? Hvor?« kurrede Duerne.

»I Genboens Gaard! jeg har saa godt som selv set det! det er næsten en upassende Historie at fortælle! men det er ganske vist!«

»Tror, tror hvert evige Ord!« sagde Duerne og kurrede ned til deres Hønsegaard: »Der er en Høne, ja, der er somme, der sige, at der er to, som have plukket alle Fjerene af sig for ikke at se ud som de andre og saaledes vække Hanens Opmærksomhed. Det er et voveligt Spil, man kan forkøle sig og dø af Feber, og de ere døde begge to!«

»Vaagn op! vaagn op!« galede Hanen og fløj op paa Plankeværket, Søvnen sad ham endnu i Øjnene, men han

galede alligevel: »Der er tre Høns døde af ulykkelig Kærlighed til en Hane; de have plukket alle Fjerene af sig; det er en fæl Historie, jeg vil ikke beholde den, lad gaa videre!«

»Lad gaa videre!« peb Flaggermusene, og Hønsene klukkede, og Hanerne galede: »Lad gaa videre! lad gaa videre!« og saa foer Historien fra Hønsehus til Hønsehus og til sidst tilbage til Stedet, hvorfra den egentlig var gaaet ud.

»Der er fem Høns,« hed det, »som alle have plukket Fjerene af sig for at vise, hvem af dem der var bleven magrest af Kærestesorg til Hanen, og saa hakkede de hverandre til Blods og faldt døde ned til Skam og Skændsel for deres Familie og til stort Tab for Ejeren.«

Og Hønen, som havde mistet den løse, lille Fjer, kendte naturligvis ikke sin egen Historie igen, og da hun var en respektabel Høne, saa sagde hun: »Jeg foragter de Høns! men der er flere af det Slags! Sligt skal man ikke fortie, og jeg vil gøre mit til, at den Historie kan komme i Avisen, saa gaar den Landet over; det har de Høns fortjent og Familien med!«

Og det kom i Avisen, og det blev trykt, og det er ganske vist: En lille Fjer kan nok blive til fem Høns.

